

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 >
Pe 3 luni . . . . . 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI

91,— Oheul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

INȘTIINȚARE

Directorul nostru d-l Dimitrie Chebapci, lipsind din București la Bușteni încă din ziua de 20 Mai până Duminică 23, iar proprietarul ziarului fiind dus la Iași, fără știrea lor s'a publicat anunțul de vinderea ziarului și a tipografeiei, confundându-se vinderea ziarului cu a tipografeiei.

In adevăr Tipografia este scoasă în vânzare, iar nu și ziarul Curierul Judiciar.

S U M A R

Bogățiile economice, (urmare) de Dimitrie N. Comșa, doctor în drept de la Paris, avocat.

Jurisprudența Română :

Înalta Curte de casație, secția I: Gr. Ionescu cu N. Lupan.

Idem I. Atanasiu cu Toma Vasilescu.

Curtea de apel, secția I: Ștefan Niculescu cu Sindicatul falimentului I. Ștefănescu al Trib. Teleorman.

Curtea de apel din Galați, secția I: Stanca Ștefan V. P. Vasiliu cu Ferdinand și alții.

Polemică? de M. Grigoresco.

Bibliografie.

BOGĂȚIILE ECONOMICE ¹⁾

Nevoile omenești

Am spus, că bogățiile economice slujesc spre a satisface nevoile omenești.

Ce e nevoia?

În limba românească vorbită în Transilvania mai ales, se întrebunțează cuvântul *lipsă* în locul cuvântului *nevoie*. Se dice d. ex.: dacă n'aș avea lipsă, n'aș sluji eu la Ungur.

¹⁾ Vezi No. 19 de la 16 Mai 1899.

Noțiunea de nevoie cuprinde pe aceea de lipsă. Trebuie să'mi lipsească un lucru, pentru ca să am nevoie de el. Când natura 'mi satisface o necesitate organică, ca aceea de respirație, într'un mod spontan și gratuit, atunci nu pot zice că am nevoie de aer, de oare-ce n'am lipsă de el.

Nu există deci nevoie economică, atunci când nu e lipsă. În acest caz pôte fi necesitate organică, dar nu nevoie economică. Dar câte lucruri nu'mi lipsesc mie, fără ca să am nevoie de ele. Sunt multe lucruri în natură, pe care eu nu le am, dar de care nici nu am nevoie. Ca să am nevoie de un lucru, nu e destul ca el să'mi lipsească, mai trebuie ca să simt necesitatea saă dorința de a'l avea.

În rezumat, nevoia este lipsa unui lucru cu dorința saă necesitatea de a'l avea.

(Veđi: Littré-Dictionnaire)

Sunt economiști cari susțin, că adevărata bogăție constă mai mult în micșorarea poftelor, de cât în înmulțirea bogățiilor.

Ei ne aduc aminte frumoasa maximă a lui Seneca, pe care, de alminteri, el nu o practica:

Si quem volueris esse divitem, non est quod augeas divitias sed minuas cupiditates.

Emile de Laveleye spune:

Combien Aristote a raison, quand il dit: la quantité des choses qui suffisent pour rendre la vie heureuse est limitée! . . . și mai departe: „Les plus grands parmi les bienfaiteurs de l'humanité Jésus, Bouddha, Zoroastre, Spinoza ont vécu de peu, parce qu'ils vivaient de la vie de l'esprit qui est la véritable. Une âme d'apotre dans un

corps endurci à tout, tels qu'étaient Socrate et saint Paul, voilà les modèles, que recommandera l'économiste ¹⁾.

Aceste precepte, înlăturând exagerarea lor, pôte ar sluji ca precepte morale, pentru cei cari abuzând de situația lor, 'și crează nevoi factice. Ele însă nu pot servi ca principii economice.

Economia politică tinđend, între altele, la o producție mai mare și mai efină, iar produsele oferindu-se într'un mod mai avantajos ómenilor, ele contribuesc a 'i înmulți nevoile. Această înmulțire a nevoilor este un progres, caracteristic unei civilizațiuni mai înaintate.

Relativ la nevoile ómenesți avem de studiat 3 legi economice importante :

- 1) Legea sațiabilității lor ;
- 2) Legea extensibilității ; și
- 3) Legea substituțiunei nevoilor.

1. Legea sațiabilităței, nevoei sau legea utilității descrescânde a cantităților destinate să satisfacă nevoile ómenesci

Această lege pe care a pus-o în evidență mai cu seamă școala economică austriacă, care o numește : Grentzwerth—, se bazează pe un caracter esențial al nevoilor, acela că ele sunt limitate în capacitate, și în consecință și pe faptul utilității descrescânde, a unei oferte de produse, peste ce e necesar satisfacerei unei nevoi determinate. Cu alte cuvinte pentru a satisface o nevoie oare-care, trebuind o cantitate dată, nevoia descresce pe măsură ce ea e satisfăcută până la limita unde e sațiū, adică unde nevoia dispare și începe desgustul. De aci înainte, pentru ca să nu cădem în toropelă, trebuiesc să căutăm a ne satisface alte nevoi.

E evident, că trebuie o cantitate anumită de pâine pentru a sătura un om și o cantitate anumită de apă, pentru a 'i potoli setea.

Cu cât nevoia e mai fiziologică cu atât e mai ușor de determinat limita ei ; iar cu cât ea e mai artificială, cu atât limita ei e mai elastică și mai greu de determinat. Dacă e ușor să spuî într'un mod esact care ar fi cantitatea de pâine, sau de apă, care 'i-ar fi de ajuns unui om, e mai greu să spuî cantitatea de rachi pe care ar putea-o el să o bea, fără să se desguste. Și mai

greū să fixezi cu ce număr de cai ar fi mulțumit un sportman, sau cu câte toalete și bijuterii ar fi mulțumită o femeie din lumea mare, sau din lumea care petrece. Cu toate acestea și pentru aceste nevoi vine un moment de sațiū.

2. Legea extensibilităței nevoilor

Această lege se bazează pe următorul caracter esențial al nevoilor : Acela de a fi nelimitate în număr, în sensul că în lumea civilisată, abia 'și satisface omul o nevoie și nu numai că apare alta, dar ea trebuie să apară pentru ca să nu cădem în toropeală.

Nevoile ómenirei în decursul veacurilor sunt analoage nevoilor copilului. Când copilul se naște, el n'are nevoie de cât de nițică țăță și de scutice calde, pe măsură însă ce se marește 'i trebuie mîncări din ce în ce mai multe și mai variate, haine mai complicate, jucării, etc.

În fie care an apare noi nevoi și noi pofte.

Cu cât vedem mai multe, cu atât învțăm mai multe ; curiozitatea noastră se deșteaptă, iar poftetele ni se înmulțesc și ele.

Azi noi avem nevoi de igienă, de curățenie, de instrucție, de distracție, pe cari nu le aveau strămoșii noștri. Și copii copiii noștri vor avea și mai multe nevoi.

Cauza acestei extensibilități a nevoilor este învențiunea.

Grație ei, grație mulțimei lucrurilor efine ce se oferă omului, apar nevoi noi.

În mod practic noi nu ne putem da seama de progres, de cât comparând ceea ce știm, asupra stărei popoarelor primitive și asupra stărei popoarelor anterioare, cu starea popoarelor actuale. Sau comparând dintre popoarele de azi, pe cele sălbatice cu cele civilisate, și pe acestea între ele după gradul lor relativ de civilizație, sau luând omul civilisat chiar și făcând comparație între starea diferitelor etăți, începând cu copilăria până la maturitate.

În aceste comparațiuni, de sigur că în mod general, popoarele actuale represintă un progres față cu cele primitive și cu cele anterioare ; de asemenea popoarele civilizate de azi față cu cele sălbatice ; tot așa omul la maturitate față cu copil.

Dacă facem aceste comparații cu privire la extensibilitatea nevoilor, vedem imediat, că acest caracter al nevoilor represintă un progres, că

¹⁾ Laveleye. Eléments d'Economie politique pag. 21.

progresul consistă în înmulțirea nevoilor. Educația omenirii nu e alt ceva de cât găsirea nevoilor și satisfacerea lor. Trecerea omenirii de la satisfacerea nevoilor absolut necesare, la satisfacerea nevoilor de confort și de aci la satisfacerea nevoilor delicate și rafinate, iar mai apoi trecerea la opulent și magnific reprezintă un progres.

Progresul mai consistă în aceea, că ceea ce pare la un moment dat rafinat, sau chiar opulent, să devie mai târziu confortabil sau chiar necesar. Lucrul de odinioară a devenit necesar azi. Un cerșetor s'ar simți foarte nenorocit dacă ar fi obligat să trăiască ca negrul din Noua Olandă, care ar avea cel mai bun confort printre ai săi.

Să vede deci evident, că extensibilitatea nevoilor este o cauză a progresului. Afară de naturile absolut excepționale, oamenii din societățile civilizate au o mulțime de nevoi.

Am văzut deja, că avem aceeași cauză economică, adică invențiunea, atât pentru fenomenul înmulțirii bogățiilor, cât și pentru acela al înmulțirii nevoilor, aceste două fenomene fiind într'o legătură foarte strinsă, dezvoltarea unuia contribuind la dezvoltarea celui-l'alt și vice-versa. Tot așa aceeași cauză psihologică, adică dorința de a se distinge de semenii săi, care e cauza fenomenului înmulțirii bogățiilor, e și cauza fenomenului înmulțirii nevoilor. Omul se crede superior când are mai multe nevoi, de altminteri omul care are mai multe nevoi și mijloace de a le satisface, are la dispoziția sa și mai mulți servitori și lucrul mai multor oameni.

E adevărat că înmulțirea nevoilor poate avea și consecințe rele. Printre nevoile noi care apar fără încetare, în mijlocul generațiilor omenesci, un mare număr din ele sunt frivole sau chiar funeste și în loc să favorizeze dezvoltarea normală a facultăților omului, o compromite, de ex: Nevoia beăturilor alcoolice.

Însă majoritatea nevoilor, pe care ni le-a dat civilizația ca: nevoile de igienă, curățenie, instrucție și distracție slujesc pentru dezvoltarea fizică, morală și intelectuală a omului.

Factorii care slujesc la răspândirea nevoilor în spațiu și în timp sunt:

Imitațiunea, obiceiul și ereditatea.

(Va urma)

Dumitru N. Gomșa
Doctor în drept de la Paris
Advocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUTIȚIE SECȚIA I

Audiența de la 9 Aprilie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Decizia civilă No. 164

Gr. Ionescu cu N. Lupan

Vânzare.— Condițiune resolutorie prevăzută în contract pentru nedepunerea prețului.— Dacă judecata poate acorda termen de plată cumpărătorului.— (Art. 1367 c. civ.).

Contracte.— Contracte signalamative.— Condițiune resolutorie subînțeleasă.— Dacă contractul se desființează de drept.— Dacă judecata poate acorda un termen părții ce nu și-a îndeplinit obligațiunea.— (Art. 1020 și 1021 c. civ.).

Vânzare.— Condițiune resolutorie neprevăzută în contract.— Acordare de termen de plată.

Vânzare.— Când este perfectă.— (Art. 1295 c. civ.).

Martori.— Martori nerecușiți la fond.— Dacă se poate invoca omisio medio în Casație.

Martori.— Depunerile lor.— Aprecieri suverană a instanțelor de fond.

1) *In cas când într'un act de vânzare este prevăzută în mod expresă clauza resolutorie, pentru neplata prețului, judecătorul numai poate acorda termen de plată cumpărătorului după expirarea termenului și punerea în întârziere.*

2) *In contractele sinalagmatic condițiunea resolutorie fiind în tot d'a-una subînțeleasă, în cazul când una din părți nu îndeplinește angajamentul său, contractul nu este desființat de drept, și partea în privința căreia nu s'a executat angajamentul cerând justiției desființarea contractului, judecătorul poate acorda un termen părții ce n'a executat obligațiunea sa.*

3) *Când într'un contract de vânzare nu se conține condițiunea resolutorie expresă pentru nedepunerea prețului, și când instanța judecătorească constată în fapt că ambele părți n'au observat în mod strict contractul și sunt în culpă, judecata este în drept să considere ca bună și valabilă plata prețului făcută chiar în încursul procesului de resilierea vânzării.*

4) *Vânzarea este perfectă între părți îndată ce ele s'au înțeles asupra prețului și asupra lucrului.*

5) *Partea care nu s'a opus la ascultarea unui martor înaintea instanței care l'a ascultat nu poate face un motiv de casare din ascultarea sa.*

6) *Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze depunerile martorilor.*

S'a luat în cercetare recursul făcut de Gr. Ionescu contra deciziei Curții de apel Craiova No. 26/98;

S'a ascultat d-l consilier Ch. Pherikyde în citirea raportului în cauză; pe d-l adv. I. Brătescu în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-nii adv. Al. Giuvara și I. Filitti în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Gr. Ionescu:

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă următoarele:

Gr. Ionescu a vândut în anul 1893, lui N. Lupan, o casă a sa din București, str. Lucaci No. 73, cu condițiune ca la 10 Aprilie acel an, să-i plătească prețul, când și dânsul se obliga a-i preda casa, liberă de orice sarcină sașu chirie, precum și actele de proprietate și actul de vânzare. În urmă N. Lupan a intentat proces lui Ionescu, care nu-i preda actul de cumpărătoare, cerând executarea vânzării; iar Ionescu la rëndul său, cerea resilierea vânzării, cu pierderea arvunei pentru cumpărător, pentru că nu-i plătise prețul la termenul stipulat. Curtea de apel din București a dat câștig de cauză lui Lupan pentru că plătise prețul și a condamnat pe Ionescu să execute vânzarea. Acesta făcând recurs, Curtea de casație, a casat decisiunea Curței de apel din București și a trimis afacerea a se judeca din nou de către Curtea de apel din Craiova. Această instanță, ca Curte de trimitere, judecând din nou procesul, prin decisiunea supusă recursului constată că nici una din părți nu s'a ținut de contract și n'a executat obligațiunile lor în termenul prevăzut în actul de vânzare, însă prețul fiind plătit în diferite rënduri, și primit de vânzător, chiar în urma termenului stipulat, nu se mai putea cere resilierea vânzării și ordona executarea vânzării de către vânzător, respingând tot odată și o cerere făcută de dânsul pentru plata unor îmbunătățiri, pe care pretindea că le-a făcut în urma vânzării;

Asupra motivului I de casare:

«Curtea când judecă cauza la 2 Februarie 1898, se constată că complexul care a judecat nici în practica hotărârii nici în considerantele sale cauza fiind în divergință de opinii și chestia în divergință nefiind tranșată până atunci. Nici nu se ocupă Curtea de a constata existența diverginței violând ast-fel art. 33 pr. c., cum și art. 12, 31 și 32 din legea organizării judecătorești, comițând prin aceasta un exces de putere, neconstatând de unde s'a luat cinci judecători căci primul președinte și președintele secției nu se vede că au luat parte».

Considerând că Curtea de fond, constată prin decisiunea sa, existența diverginței, iar în ședința de la 2 Februarie 1898, când a pronunța decisiunea supusă recursului, fiind constituită în complexul de 5 judecători, după cum cere legea, presupțiunea este că Curtea s'a compus în conformitate cu legea, întru cât recurentul nu dovedește cu nimic contrariul;

Că ast-fel motivul este neîntemeiat:

Asupra motivului al II-lea:

«Exces de putere, rea interpretare a art. 1020 și 1021 și violarea regulilor în materie de vânzare prevăzute în art. 1298 și 1365 c. civ., violând și art. 969 care prescrie că convențiunile dintre părți au putere de lege»;

Considerând în drept, că în cazul când în actul de vânzare, este prevăzută clauza resolutorie expresă, judecătorul nu mai poate acorda termen de plată cumpărătorului, după expirarea termenului și punerea în întârziere (art. 1367 c. civ.);

Că în contractele sinalagmatice condițiunea resolutorie fiind în tot-d'auna subînțeleasă, în cazul când una din părți nu îndeplinește angajamentul său (art. 1020 c. civ.), în acest cas, contractul nu este desființat de drept și partea în privința căreia nu s'a executat angajamentul, cerând justiției desființarea contractului, justiția poate acorda un termen părții acționate (art. 1021 c. civ.);

Că, în specie, condițiunea resolutorie expresă, nefiind cuprinsă în actul de vânzare și întru cât instanța de fond constată în fapt că ambele părți n'au observat în mod strict contractul și sunt în culpă, apoi a fost în tot dreptul să considere, ca bună și valabilă plata prețului, făcută chiar în cursul procesului;

Că afară de acestea, Curtea mai constată în fapt, că părțile ulterior contractului, au modificat termenul din actul de vânzare, prin aceea că, prețul a fost plătit în diferite rënduri și primit de vânzător, chiar în urma termenului stipulat;

Că în fine, în specie, nefiind vorba de arună, ci de un acompt din preț, nu poate fi loc la aplicațiunea art. 1298 c. civ., care este relativ la vânzarea prin darea de arună (art. 1297 c. civ.);

Că ast-fel fiind, și acest motiv este neîntemeiat.

Asupra motivului al III-lea:

«Curtea comite un îndoit exces de putere și o eroare grosieră de fapt, când își întemeiază soluțiunea pe două cauze pe un așa zis act de vânzare care nu emană de la mine, în care sunt semnat de către d-l Lupan, pe care l'am declarat în falș în ședința publică, iar d-sa a declarat că nu se servește de dânsul și în urmă l'am declarat că Lupan e de bună credință și II s'a întemeiat pe un concept de act de ipotecă făcut în contra pactului de vânzare și care nu corespundea cu susținerile părților sașu era făcut în interesele lui Lupan și pentru o sumă cu totul alta de cât cea prevăzută în actul de arună».

Considerând că întru cât, instanța de fond, constată în fapt, existența contractului de vânzare, că adică vânzarea era perfectă de oare-ce părțile erau înțelese asupra prețului și asupra lucrului, ceea-ce nici nu s'a tăgăduit de părți, (art. 1295 c. civ.), apoi, îndeplinirea sașu neîndeplinirea celor-l'alte formalități ale vânzării nu mai aveau nici un cuvânt decisiv în soluțiunea procesului;

Că dar, întru cât Curtea nu și-a întemeiat decisiunea sa pe actele arătate în acest motiv de casare, ci pe existența juridică a contractului de vânzare ce intervenise între părți și pe care, nici ele însăși nu'l contesta, nu mai poate fi vorba de eroare—și încă eroare grosieră de fapt;

Că ast-fel fiind și motivul acesta este neîntemeiat.

Asupra motivului al IV-lea:

«Curtea violează art. 191 din pr. civ. relativ la cine pot se fie martori într'un proces, când își bazează de-

cisiunea sa pe depozițiunea martorei Alexandrina Penovicî cu care erau în proces de divorț și de dotă care nu putea să fie ascultată sub pedeapsă de nulitate și comite o omisiune esențială căci nu cercetează și nici discută depoziția martorei Alexandrina, martor comun ambelor părți care a fost intermediarul acestei vânzări și din a căruia depoziție ese că Lupan a fost de rea credință și că el este cauza neexecutării condițiilor vânzării, ceea ce dacă ar fi făcut Curtea ar fi putut schimba cu desăvârșire decisiunea».

Considerând că se constată în fapt, că recurentul n'a cerut recusarea martorei Alexandrina Penovicî, la înfățișarea când a fost ascultată această martoră ;

Că întru cât n'a usat la timp de acest drept ce li-acordă legea, nu mai poate acum în casație să se prevaleze de acest motiv ;

Că afară de acestea, se constată din decisiunea atacată, că Curtea nu s'a întemeiat numai pe depoziția acestei martore, și că și-a format convingerea din alte numeroase elemente și acte ;

Că prin urmare, faptul că Curtea vorbește în decisiunea sa și de depozițiunea acestei martore, nu poate atrage casarea decisiunii, după cum nici faptul că nu vorbește de depozițiunea martorului Alexandrescu, poate constitui o omisiune esențială, de oare-ce Curtea și-a format convingerea din alte elemente.

Asupra motivului al V-lea :

«Curtea comite mai multe omisiuni esențiale pentru ca să poată să dea decisiunea ce a dat, căci nu se pronunță asupra nici unui din mijloacele mele de apărare și nici constată modul și timpul depunerii banilor și cauza care l'a făcut pe d-l Lupan să procedeze ast-fel și nici zice un cuvânt asupra cererii mele, mi-a cauzat un prejudiciu însemnat pe care trebuia să'l reparare prin indemnizarea mea, căci de unde în 1893, trebuia să plătesc 4800 dotă, azi trebuie să plătesc aproape 8000 lei, ceea-ce absoarbe aproape în întreg prețul caselor. Nu se pronunță nici asupra cererii mele de a se rectifica dispozitivul sentinței și a se dispune ce are să facă cu banii depuși, trebuie să stea la Grefa tribunalului său să mi se răspundă mie, ca proprietatea mea, căci dispozitivul conține numai predarea imobilului, iar plata prețului nu».

Considerând că acest motiv este neexact în fapt, căci Curtea constată modul și timpul plății prețului, precum și cauza pentru care intimatul Lupan a depus banii și chiar prin petiția de depunere se spune că vânzătoru, să și-i primească, îndată ce va preda imobilul vândut conform învoelei ce a fost între părți, adică liber de or ce sarcine ;

Că dar și motivul acesta este neîntemeiat.

Asupra motivului al VI-lea :

«Curtea asupra cererii subsidiare neluând în seamă cererea mea de despăgubiri și de plus valuta imobilului pe motiv că martorii mei nu inspiră credință și nepronunțându-se asupra tuturor capetelor de cerere, cu care voiam să dovedesc plus valuta imobilului, comite un exces de putere și o tăgadă de dreptate».

Considerând că instanța de fond suverană în aprecierea depozițiilor martorilor și constatând în fapt

că reparațiunile au fost făcute de intimat, decisiunea sa, în această privință, scapă de sub censura Curței de casație ;

Că ast-fel fiind și motivul acesta urmează a se respinge ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Audiența de la 11 Mai 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

I. Anastasiu cu Toma Vasilescu

Contestațiune la urmărire.—Interpretarea articolelor 400 și 402 din procedura civilă.

In materie de contestațiune la execuția silită nu există drept de opozițiune : legiuitorul a admis în această materie o procedură excepțională, care nu deschide celui judecat în lipsă calea opozițiunii, ci numai calea apelului făcut în condițiile articolului 402 din pr. civ.

Decisia No. 189/99.— Casată fără trimitere sentința trib. Ialomița cu No. 259/98, dată în proces cu I. Atanasiu și Toma Vasilescu.

S'a citit raportul făcut în cauză făcut de d-l consilier Buicliu.

S'a ascultat d-l avocat D. Chebapci, în dezvoltarea motivelor de casare și d-l avocat Vlădoianu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 402 pr. c., întru cât tribunalul a acordat dreptul de opoziție și admis opoziția lui Toma Vasilescu, în materie de contestațiune la execuțiunea silită, pe când, din întreaga economie a legii asupra execuțiunii silită, hotăririle ce se pronunță se pot ataca numai pe calea apelului ;

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că I. Atanasiu, recurentul de azi cerând sequestrarea și urmărirea veniturilor unui pământ a debitorului său Toma Vasilescu pentru plata sumei de 420 lei ce acesta avea să primească după o carte de judecată și un înscris autentic de creanță, această cerere i-a fost admisă de judecătorul de pace al Ocolului Călărăși și adusă la îndeplinire de Primarul comunei Lupșeni în ziua de 12 Februarie 1897 ;

Că, în urmă contestând această urmărire debitorul Toma Vasilescu, numitul judecător, prin cartea de judecată No. 727/97, a invalidat cererea de sequestru făcută de Atanasiu și creditorul Atanasiu făcând apel, tribunalul prin sentința No. 287/97 în lipsa intimatului T. Vasilescu, a admis apelul și a validat sequestrul și urmărirea ;

Că Vasilescu făcând opoziție, tribunalul prin sentința supusă astă-zi recursului, a admis și a anulat acea urmărire făcută de Primarul com. Lupșani prin procesul-verbal din 12 Februarie 1897 ;

Considerând că cestiunea de a se ști dacă în această materie a contestațiilor îndreptate contra urmăririi există sau nu dreptul de opozițiune și dacă T. Vasilescu, avea dreptul să facă opozițiune contra sentinței tribunalului No. 287/97 ;

Considerând că din coprinsul art. 400 și 402 pr. c., rezultă, că pentru judecarea contestațiilor sau opozițiilor la execuțiile silite, legiuitorul a creat o procedură excepțională și sumară ordonând ca termenele pentru chemarea în judecată să fie scurte, judecată de urgență sau cu precădere asupra celor-l'alte judecări din aceiași zi și fără admiterea dreptului de opoziție contra sentinței dată în lipsă, ci numai cu dreptul de apel în termenul prezentat de o lună și cu începere de la data pronunțării sentinței;

Considerând că asemenea procedură sumară trebuie a se aplica la judecarea contestațiilor făcute la toate categoriile de execuții silite prevăzute de lege, căci citatele articole 400 și 402 fac parte din titlu I intitulat: «Dispozițiuni generale de la cartea V» care statuază: «Despre execuțiunea silită»;

Considerând, prin urmare că aceste dispozițiuni generale trebuie a se aplica și la urmărirea veniturilor unui imobil ale debitorului, prevăzută de art. 477 și urm. pr. civ., pe câtă vreme nu există vre-o altă dispoziție specială la judecățile ce au loc la urmărirea veniturilor unui imobil;

Că în specie tribunalul admitând dreptul de opoziție într'o materie în care legiuitorul n'a voit s'o acorde părților a violat articolulul citat în motivul de casare;

Având în vedere și dispozițiunile art. 40 lit. b din legea organică a Curței de casație care ordonă a nu se trimite pricina în o nouă judecată la un alt tribunal, când desființează o hotărîre pentru că s'a primit opozițiunea peste termenul legiuit.

Pentru aceste motive, casează fără trimitere.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECT. II

Audiența de la 5 Mai 1899

Președinția d-lui AT. C. KIVU, Președinte

Decizia Comercială No. 37/99

Ștefan Niculescu cu Sindicul falimentului I. Stănescu
al trib. Teleorman

Presumpția muciană (art. 792 cod. comerc.).—La ce se referă.— Proprietatea solului pe care s'a construit.

Presumpția muciană din art. 792 c. com., se referă după natura lucrurilor la întregimea lor; iar nu la accesiuni, cari, ca de pildă aluviunile, sunt și multe și materialmente indiscernabile și inseparabile.

Proprietatea solului absoarbe pe cea a construcțiilor, iar constructorul străin n'are proprietatea construcțiunii sale, ci numai un drept de creanță asupra valorii materialului, ori valorii plus valutei și numai într'un cas special un drept chiar asupra materialurilor, pe cari le poate ridica, toate acestea depinzînd în prima linie de voința proprietarului solului, în a 2-a linie de buna sau rea credință a constructorului. Dar această cestiune nu se poate rezolvi în mod incidental pe cale de contestațiune în lipsa terțiului constructor, ci trebuie ca acesta din urmă să și valorifice drepturile, pe cale principală, față de proprietarul solului.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Ștefan Niculescu, contra sentinței No. 146 din 6 Martie 1899 dată de trib. Teleorman;

Având în vedere lucrările din dosar, actele prezentate de părți și dsbaterile urmate din care rezultă că, căsătorinduse în 1888 Safta Niculescu cu Ion Stănescu, comerciant din Roșiori de Vede, ea 'și constituie zestre, printre altele, un loc și o casă din același oraș, fără că actul dotal, autentificat la No. 11/88, să conțină permisiunea înstreinării; că în timpul căsătoriei Stănescu construște pe primul imobil o prăvălie, iar pe de al doilea încă o casă mai mică cu atenanse, că în urmă, prin actul înscris la No. 2/95, Safta Stănescu, născută Niculescu, cu autorisația bărbatului său ipoteciază aceste imobile pentru 1500 lei către Ștefan Niculescu din Roșiori de Vede, fără a obține autorisația justiției pentru aceasta că apoi căzând în stare de faliment Ion Stănescu, și sindicul urmărind ca avere a falitului și aceste două imobile pe care falitul le trecuse în bilanțul său și care se înscriseră în inventar, soția face contestație care prin sentința cu No. 548/98 se admite în parte, tribunalul Teleorman scoțînd din urmărire imobilele așa după cum erau în momentul căsătoriei, fără clădirile făcute de falit pentru cari contestația se respinge, iar în urmă creditorul ipotecar Ștefan Niculescu, urmărind aceleași imobile, așa după cum erau ipotecate, adică cu toate construcțiunile aflate pe ele, sindicul la rîndul său face contestație cerînd a se scoate din urmărire construcțiile soțului Stănescu pe imobilele dotale, cerere care se judecă de trib. Teleorman la 6 Martie 1899 cu No. 146, și se admite în aceeași întindere ca și contestațiunea Saftiei Stănescu contra urmăririi făcută de sindic exculzându-se de sub urmărire construcțiunile făcute de soțul dotal pe imobilele dotale.

Având în vedere că în contra acestei din urmă sentințe creditorul ipotecar a făcut apel;

Având în vedere că fiind date faptele așa după cum sunt espuse, mai întăiu nu poate încăpea îndoială că nu se poate opune soției presumpția muciană din art. 792 c. com., căci acesta se referă, după natura lucrurilor la obiecte în întregimea lor, nu la accesiuni. Căci, ca de pildă aluviunile sunt și multe și chiar materialmente indiscernabile și inseparabile și apoi regula unui cas special nu se abrogă printr'o regulă generală: că dar trebuie să aplicăm în cazul de față regulile speciale ale codului civil despre construcțiunile făcute pe un sol străin.

Având în vedere că după aceste dispozițiuni în principiu, proprietatea solului absoarbe pe cea a construcțiilor, iar constructorul străin, n'are proprietatea construcțiunii sale, ci numai un drept de creanță asupra valorii materialului ori valorii plus valutei și nu numai într'un cas special un drept asupra chiar materialurilor pe care le poate ridica, toate acestea alternativ depinzînd în prima linie de voința proprietarului solului precum și în al doilea loc de buna sau rea credință a constructorului.

Având în vedere că apoi, în specie, nu s'a lichidat aceste raporturi între proprietar și constructor;

Având în vedere că, admitînd că s'ar putea discuta niște asemenea cestiuni în principiu, și pe calea de contestație, totuși, ele ne fiind discutate în prima instanță nu se pot liquida azi în instanța de apel contra voinței intimatului și chiar de s'ar da un asemenea consimțământ, încă cercetarea lor este imposibilă în cazul de față, căci ar trebui ca părțile din această contestație să fie aceleași cu acele interesate în această liquidare;

Având în vedere că în specie discutarea drepturilor derivînd din construcții trebuie să urmeze între soție și soț fie chiar acesta reprezentat prin sindic pe când în specie se lupta sindicul, reprezentînd creditorii falimentului său și pe falit, contra unei terți persoane,

contra creditorului ipotecar al solului; deci deosebirea părților litigante se opune în mod peremptoriu intercalării lichidării drepturilor constructorului strein în contestarea de față rămâind ca ea să se facă pe cale separată.

Pentru aceste motive, admite apelul.

(ss) At. C. Kivu, I. I. Djuvara, I. Flaislien, I. E. Dobrescu
p. Grefier, Bilciurescu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI SECȚIA I.

Audiența de la 24 Februarie 1899

Președenția d-lui G. D. SIȘMAN, Prim-președinte

Decisiunea civilă No. 23/99

Stanca Ștefan V. P. Vasillu cu Ferdinand și altul

Art. 40 din legea timbrului.— Incheierile camerei de consiliu date în materie de procedură grațioasă voluntară. — Când se pot apela încheierile camerei de consiliu.

După articolul 40 din legea timbrului, nu se plătește de cât o taxă, când se apelează mai multe jurnale bazate pe un titlu, ce decurge din același fapt generatoriu.

Incheierile camerei de consiliu date în materie de procedură grațioasă voluntară sunt în general acte de simplă administrație, care nu pot conferi vre-un drept terților. Iar când asemenea acte ar pune în joc interesele terților, pentru ca să fie obligatorii trebuie aduse înaintea jurisdicției contencioase.

Nu se pot apela încheierile camerei de consiliu, chiar când ar atinge interesele terților, fără ca dânsii să fi făcut mai întâi o cerere la prima instanță, ca să provoace o discuție contradictorie, altfel se ridică părți adverse beneficiul celor 2 grade de jurisdicție.

S'a prezentat apelanta prin d-nii avocați D. Alexandrescu și G. Nicorescu, iar intimații asistați de D. avocat G. Băleanu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Stanca Ștefan V. P. Vasillu, contra jurnalelor Trib. Covurlui secția I. No. 5950, 6048, 6232, 6480, 6833 și 6278 din anul 1898;

Având în vedere că prin jurnalele deduse în apel, Tribunalul a acordat intimaților onorariu pentru serviciile aduse în calitate de custozii ai averii def. Hagi Ghiță Găitan și anume lui M. Grama 400 lei, lui Enache L. Găitan 400 lei, lui D. Vasiliu 500 lei, ale cărui drepturi sunt astăzi transmise intimatului Ferdinand Feldman și în fine lui N. Telega 100 lei;

Având în vedere că intimații opun finele de nepri-mirea acestui apel, întemeiat pe două motive: 1° Că apelul fiind relativ la mai multe persoane, nu se putea face numai cu o singură plată de taxă, și al 2° că de oare-ce suma admisă e mai mică de 1500 lei, aceste jurnale nu sunt susceptibile de apel;

Având în vedere că din examinarea lucrărilor din

dosarul Tribunalului rezultă că Hagi Ghiță Găitan, comerciant din Galați, încetând din viața afară din țară, după cererea cumnatului său avocatul C. Varlam s'a pus sigiliu pe toată averea rămasă pe urma lui, iar pentru paza sigiliilor și averii nesiglate s'aui numit custozii pe M. Grama, Enache L. Găitan, D. Vasiliu și N. Telega; că dânsii acceptând această însărcinare, în urmă s'a adresat fie-care în parte Tribunalului Covurlui, în administrarea căruia să găsea succesiunea decedatului Găitan, spre a le fixa onorariile pentru serviciile aduse succesiunii în această calitate; Tribunalul, în camera de consiliu, fără citarea părților statuând asupra acestor cereri le-a admis sumele arătate mai sus prin jurnalele apelate;

Că apelanta însă solicitând revocarea acestor jurnale tot pe cale grațioasă, Tribunalul prin procesul-verbal No. 6833 din 15 Decembrie 1898, a respins cererea numitei;

Considerând că în ceea-ce privește neregularitatea apelului din punctul de vedere al legii timbrului, de oare-ce se constată că titlul care a dat naștere obligațiilor apelantei față de intimații decurg din același fapt generatoriu—paza sigiliilor și a averii rămasă pe urma def. Hagi Ghiță Găitan—conform art. 40 din legea timbrului, apelul este suficient cu o singură plată de taxă;

Că de alt-mintrelea de și în cererea de apel s'aui enunțat mai multe jurnale, în realitate însă apelul este îndreptat mai mult contra ultimului jurnal cu No. 6838 din 1898, prin care s'a respins petițiunea numitei de a reforma cele-lalte jurnale;

Că așa fiind, finele de nepri-mire basat pe acest motiv este neîntemeiat;

Considerând că dreptul de apel fiind de ordine publică trebuie a se examina din oficiu dacă menționatele jurnale sunt susceptibile de apel, independent de ces-tiunea competenței;

Considerând că încheierile camerei de consiliu date în materie de procedură grațioasă voluntară sunt în regula generală acte de simplă administrație și ca atare nu pot constata și nici conferi vre-un drept, fie chiar în mod provisoriu în detrimentul terților;

Că de câte ori asemenea acte pun în joc interesele terților ele încetează de a mai aparține jurisdicției grațioase și pentru ca să poată fi obligatorii contra lor trebuie să fie aduse înaintea jurisdicției contencioase, singura competentă a le rezolva;

Că, în speță, deși prin procesele-verbale apelate, Tribunalul acordă oare-cari drepturi intimaților în prejudiciul apelantei, cum însă aceste drepturi sunt admise prin încheieri de procedură grațioasă, nu pot avea nici un efect față de numita;

Că, prin urmare, pe cât timp actele jurisdicțiunii grațioase, nu pot atinge nici direct nici indirect interesele terților, ele sunt susceptibile de calea de reformare a apelului din partea acestora;

Că a admite dreptul de apel al terților, contra acestor încheieri, fără ca dânsii să fi făcut mai întâi o cerere la prima instanță, ca să provoace o discuțiune contradictorie, ar fi a li se permite să poată transforma în apel jurisdicția din grațioasă în contencioasă și a li

se creaa ast-fel un mijloc indirect de a depăși primul grad de jurisdicție contencioasă, ridicând părților adverse beneficiul celor două grade de jurisdicție.

Că, pe lângă aceasta, apelul este neadmisibil și din cauza necompetinței; într'adevăr, în materie de procedură grațioasă saă voluntară, nu se deroagă în nimic la regulele ordinare de competență consacrate prin art. 56 proc. civ.;

Că conform acestui text, tribunalele aă competența a judeca în ultima instanță toate afacerile cari aă o valoare de 1500 lei capital și interese saă 100 lei venit.

Că în cazul de față, de oare-ce toate sumele acordate intimaților luate la un loc, represintă numai 1400 lei, jurnalele tribunalului se consideră date în prima și ultima instanță și dar și din acest punct de vedere apelul nu poate fi admis;

Că, în vederea acestora, Curtea cată să respingă apelul ca inadmisibil;

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge apelul (ss) G. Stoicescu, Fr. Papp, I. Bastache.

Opiniune

Avënd în vedere că două sunt motivele pentru care intimații aă cerut respingerea apelului: 1) că apelul fiind făcut contra mai multor jurnale, trebuiaă făcute atâtea apeluri distincte câte sunt jurnalele apelate, plă-tindu-se timbrele și taxele prevăzute de legea timbrului pentru fie-care apel, și 2) că suma admisă de tribunal prin jurnalele apelate fiind mai mică de 1500 lei, jurnalele atacate cu apel, nu sunt susceptibile de această cale de reformare, fiind pronunțate de trib. în prima și ultima instanță;

Considerând că față cu declarațiunea apelantei făcută în instanță, că'si menține apelul numai în ce privește jurnalul No. 6833 din 1898, prin care tribunalul i-a respins cererea de a se reveni asupra celor-l'alte jurnale anterioare cu No. 5950, 6048, 6232 și 6480 din 1898, primul motiv invocat de intimați este neîntemeiat și ca atare urmează a fi înlăturat;

Considerând că potrivit art. 57 proc. civ., competența în cea din urmă instanță se regulează, nu după suma ce s'a adjudecat de Tribunal, ci după suma cerută de părți;

Considerând că din principiul pus de legiuitor în acest articol reiese că Tribunalul judecă în prima și ultima instanță numai acele afaceri la cari se arată în cerere suma reclamată și care sumă nu trece peste 1500 lei; prin urmare afacerile în cari reclamantul nu a determinat în cererea sa suma ce reclamă, sunt suse-puse apelului, admis fiind în procedură că afacerile trebuiesc să percurgă două grade de jurisdicțiune, iar judecata în prim și ultim resort este numai o excepțiune;

Că, în specie, nici una din cererile adresate de intimați Tribunalului pentru a le fixa salariile de custozii nu ficează suma pe care dënșii o reclamă ca salariu prin urmare, după cum s'a arătat mai sus, încheierea Tribunalului prin care respinge cererea apelantei de a reveni asupra încheierilor anterioare prin care fice-sase salariul intimaților ca custozii, este susceptibilă de a fi atacată pe calea apelului;

Pentru aceste motive, suntem de opiniune a se respinge incidentul propus de intimați și a se admite în principiu apelul făcut de Stanca Stefania V. P. Vasiliu.

Semnați: G. C. Sișman, M. A. Beștelei

POLEMICĂ ?

Alexander nu poate scrie zece rënduri fără să insulte pe cine-va. Asta e pentru dënșul un obicei constant, o adevărată meserie.

Dar, ori-care ar fi meseria cui-va, se cuvine să o exercite cu francheță și curaj. Alexander nu prea este curagios: el disimulează cu îngrijire injuriile și insultele sale în notițe minuscule, cari, nereferindu-se la text, sunt, în genere, neglijate de cititorul grăbit, și așa facënd, acest onorabil scriitor pretinde că face polemică.

Noi însa nu suntem de fel dispuși a confunda pe un insultator public cu un polemist. De aceea, dacă, profitând de îngăduința oamenilor, Alexander și-a facut o meserie de a insulta lumea sub pretext de polemică, il prevestim că nu vom mai tolera asemenea maniere.

Pentru aceasta primă dată ne mulțumim cu prezentul avis.

M. Grigoresco.
Doctor în drept

BIBLIOGRAFIE

A apărut de sub tipar :

Volumul V. TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC

de

PROCEDURA CIVILA

DE

DIMITRIE CHEBAPCI

doctor în drept, Avocat

Cuprinzënd : Art. 138—28 :

Desdaunări și cheltueli: Hotărârile date în lipsă și opozițiuni; Procedurile preparatorie și probatorie în general. Verificarea scriptelor, cercetarea prin martori, experți, cercetări în fața locului, interogator, jurămint, cererea reconvențională, intervențiune, suspensiune, perempțiune și începerea judecăților. Rgulare de competență; Trimiterea la un aăt tribunal; Recusațiune

Prețul tot 12 lei

Și se află de vânzare la librăria Leon Alcalay, calea Victoriei, la librăria Stork, Pasagiul Român și la autor str. Palteior No. 39

S'a pus în lucrare și volumul al 6-lea